

DUYGU ASENA

Paramparça

—
Roman
—

Duygu Asena, 1946'da İstanbul'da doğdu. İlk yazılarında “Şirin” imzasını kullandı. Kadıköy Özel Kız Koleji'ni ve İstanbul Üniversitesi Pedagoji Bölümü'nü bitirdi.

İlk yazısı *Hürriyet* gazetesinin *Kelebek* ekinde çıkan (1972) *Duygu Asena*, *Kadınca* (1978), *Onyedi*, *Ev Kadını*, *Bella*, *KİM*, *Negatif* dergilerini yönetti. Köşe yazarlığına *Milliyet* gazetesinde başladı, *Cumhuriyet*, *Yarın*, *Sabah*, *Güneş*, *Habertürk* ve *Vatan* gazetelerinde köşe yazarlığı, yöneticilik ve röportaj yazarlığı yaptı. TRT-2'deki “Ondan Sonra” programını hazırlayıp sundu (1992-1997).

İlk kitabı *Kadının Adı Yok*'la adını duyuran Asena'nın geniş bir okur kitlesine ulaşan bu eseri 1988'de müstahcen bulunarak yasaklandı. Dava sürerken Atıf Yılmaz tarafından filme alındı. İki yıl süren dava sonucunda kitabın yayımına tekrar izin verildi. Yazıları ve kitaplarında değindiği temalar nedeniyle feminist yazar olarak tanınan Duygu Asena 2006'da hayatını kaybetti.

Duygu Asena'nın Doğan Kitap tarafından yayımlanan eserleri şunlardır: *Orada Kadınlar Var mı?*, *Aslında Özgürsün*, *Aslında Aşk da Yok*, *Değişen Bir Şey Yok*, *Kadının Adı Yok*, *Aşk Gidiyorum Demez*, *Aynada Aşk Vardı*, *Paramparça*, *Kahramanlar Hep Erkek* ve *Zamana Değen Sorular*.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Zamana Değen Sorular
Orada Kadınlar Var Mı?
Aşk Gidiyorum Demez
Kadının Adı Yok
Aynada Aşk Vardı
Aslında Aşk da Yok
Aslında Özgürsün
Değişen Bir Şey Yok
Kahramanlar Hep Erkek

PARAMPARÇA

Yazan: Duygu Asena

Yayın hakları: © 2004 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Nisan 2004

17. baskı / Şubat 2025 / ISBN 978-625-6570-94-8

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Meteksan Matbaacılık ve Teknik Sanayi Tic. A.Ş.

Beytepe Yolu No:3 Çankaya/Ankara

Sertifika No: 46519

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Paramparça

Duygu Asena

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Bir aşk yaşıyorsunuz değil mi?

Çok büyük, çok özel bir aşk yaşıyorum. İlk değil bu. Yaşadığım ikinci aşk olduğundan, aşkı tanıyorum ve yine yürek dolusu âşığım.

O duyguyu bir kez tattıktan sonra bunca şiddetlisi artık olmaz sanıyordum. Deprem gibi, yıkıcı... Olmasın istiyordum. Olağanüstülüğü bir yana öyle yok edici, öyle acı verici bir durum ki âşık olmak...

Neden hiç durmadan aşkın peşinde koşuyorum bir türlü anlamıyorum. Ve neden “Hayır, bir daha olmayacak” diye karar vermişken yine düşüveriyorum aynı kaosun içine? Hem de bunca engele rağmen, hem de ona karşı var gücümle direnirken...

O kadar çok seviyorum ki Ela’yı... Gözleri ela, her yanı ela, benim Ela’m o...

İkinci, son, en büyük aşkım benim o.

İki kez âşık oldum bunca yıllık hayatımda.

İlk aşk, beni ölümlere sürükleyen bir aşk... Onsuz yaşayamayacağımı, nefes bile alamayacağımı düşünüyordum. Nefes almayı, onsuz yaşamayı başarabildim, ama başka bir aşkı hayal dahi edemiyordum. Lanet ediyordum aşka.

Ama şimdi Ela en sevdiğim, son sevdiğim. Güzel, mert, sevecen, iyi insan...

Bana Martı’yı unutturan, acılarıma, kararsızlıklarına son veren, engellerle dolu hayatımda içimi ısıtan insan...

İnsanın aradığı her şeyin bir kişide toplanması mümkün mü? Değil. Ama oldu işte. Aradığım her şeyi Ela'da buldum.

Anlayışlı. Zor koşullardaki bir erkeğin en önem verdiği nitelik bu, anlayış. Öyle anlayışlı ki, içinde bulunduğum durumu bir kez olsun sorun etmedi. Her zaman, "Önemli olan senin mutluluğun, lütfen düzenini bozma, çevrendekileri kırma, kendini üzecek bir şey yapma" dedi.

Beni özlemesine, her an istemesine karşın, hep anlayışlı oldu, hep sabır gösterdi.

Bazen "Yapamıyorum, olmuyor, gelemiyorum" dediğimde bile, "Tamam, beklerim" deyip boynunu büktü. Bırakın beni, çevremdeki insanları dahi incitmekten korktu. Kırılmak, yıpranmak pahasına, sustu, anladı, hissetti, bekledi.

Sessiz sessiz ağlarken az görmedim onu, ıslak gözlerle beni beklerken. Kavuştuğumuzda susar, öylece izler beni ve sonra sınıksız sarılıp başını göğsüme yaslar... "Özledim canım" der... "Çok özledim."

Hepsi bu... "Özledim" sözcüğünün içinde tüm sitemleri saklıdır.

Tüm fırtınaları atlattık onunla... Kıskançlıksa kıskançlık, kavgaysa kavga, dargınlıksa dargınlık...

Şimdi dinginiz... Birbirimizi iyice tanıdık. Anladık. Birbirimize hak vermeyi, sinirliiyken susmayı, özleyince sitem etmemeyi ve hatta ayrılık açısından bile tat almayı öğrendik birlikte.

Ondaki gençlik coşkusu ile bendeki orta yaş olgunluğu birbirine karıştı. O olgunlaştıkça ben coştu. Koştuk, koştuk... Öyle bir notada buluştuk ki... Hem aşk, hem güven, hem de huzur bir arada olabilir mi? Oldu işte.

Yaşadığım suçluluk duygusunu bile hafifletti Ela'm. Nasıl suçluluk duymam ki? Her an, her dakika, her saniye bu suçluluk duygusuyla kahroluyorum... O bunu bile hafifletti. Çoğaltmadı ötekiler gibi.

Onunla öpüşürken, onunla sevişirken her şeyden öyle kopuyorum ki, "Hazırım" diyorum, "olabilecek her şeye razıyım." O anlarda öyle şeyler oluyor ki, bedenlerimiz silinip gidiyor, ruhlarımız dokunuyor âdeta birbirine.

Aşk bu olsa gerek.

Oysa diğer birlikteliklerde ruhlarımız silinip gider, bedenlerimiz kalırdı sadece yeryüzünde.

Bizim ruhlarımız ise ne yaparsak yapalım hiç suçluluk duymuyor.

Öylesine güçlü, öylesine kararlı oluyoruz ki o anlarda...

Ama belki de yalnızca o anlarda...

Sonra gerçek hayat yüzünü gösteriyor.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Ama evlisiniz siz

Evliyim ben. Ve bu kadar yoğun bir aşkı karımla yaşamadım. Üstelik eşim çok güzel bir kadın. Güzel olduğu kadar sevecen, şefkatli. Harika bir anne. Kızının, oğlunun en yakın arkadaşı, şahane bir ev hanımı. Herkes tarafından çok sevilen, dünya tatlısı bir insan.

En küçük sıkıntıda, en basit rahatsızlığında benimle çocuğu gibi ilgilenir. Hatta kimi zaman sıkılırim da bu ilgiden. Öylesine sevgi doludur. Kesinlikle haklı olduğu konularda bile benimle tartışmaz, bir gün bile sesini yükselttiğini görmedim. İyi bir aile terbiyesi almış, görgülü bir kadın.

Bunca yıllık evliyiz, hâlâ sabahları beni öperek uyandırır, işe yollarken arkamdan el sallar. Kavgalıysak bile, kalkar, kahvaltıyı hazırlar, beni öper ve “güle güle” der üzüntüsünü gizlemeye çalışarak.

Nasıl da namuslu... Aldatmaya, yalana nasıl da tepkili... Gözü kapalı kendinizi ona teslim edebilir, her söylediğine gözü kapalı inanabilirsiniz. Böylesine güvenilir ve huzur veren bir kadın.

Evlendiğimizde o daha çocuktü. Onu istediğim gibi işledim. Her konuda yönlendirdim, akıl verdim, o da bu çabamı karşılıksız bırakmadı.

Uzun yıllar sonra cinsellikte bile tabularını yıktım, ama çok uzun yıllar sonra. O kadar çekingen ve utangaçtı ki, bırakın cinselliği doya doya yaşamayı, konuşmaya bile utanırdı. Bilir-

siniz, küçük şehirlerin, küçük kasabalarının mahcup, bilgisiz kızı işte.

Yatakta kendisini bana bırakır, hiçbir şey yapmaz, gözlerini kapatır, her şeyi benim yapmamı beklerdi. Soyunmaya bile utanırdı ilk zamanlarda; oda zaten hep karanlık. Onlarca yasakla, günahla ve ayıpla doluydu yatak odamız. Bildiği tek bir sevişme biçimi vardı, onun dışında her şey çok kötüydü ona göre, olamazdı. Benim ona ağzımla dokunmama bile çok zor alışı, hijyenik değildi, sağlıksızdı. Yataktaki en büyük yasaklardan birisi buydu...

Bir başka şekil ilişkiyi ise evliliğimiz boyunca tek bir kez teklif ettim. Kabul etmedi, sabaha kadar ağladı, günlerce benimle konuşmadı. Ben de bir daha lafını etmedim.

Ben onu mutlu etmek için çabalarırken, o, bedenimdeki duyarlı noktaları bile bilmezdi. Böyle şeylerin varlığından da habersizdi. "Zamanla değişir" diyordum. "Ona öğreteceğim" diyordum.

Onu seviyor, saygı da duyuyordum. Onu mutlu etmek istiyor, mutsuzluğuna dayanamıyordum.

Âşık olmadığım insanlarla bile onu aldatmam, onun cinsellikteki tutuculuğuyla ilgili olabilir miydi? Bilemiyorum.

Durumum öylesine özel ve çözümsüz ki...

Bir de yataktaki mutsuzluğum işe karışınca...

İnsanın kendini temize çıkarmak, içini rahatlatmak için bulunduğu bahaneler tükenmiyor.

Geceleri geç gelmeye başladım. Kimi geceler dönmedim bile eve. Kıskanıyor, deli oluyor ama bana soramıyordu. İlgisizliğim kuşkularını artırdı ve bir akşam dayanamayıp sordu: "Başka bir kadın var değil mi? Lütfen söyle, artık dayanamıyorum, öleceğim bu acıdan, söyle ki bitsin bu kuşku."

Başka bir kadın yoktu hayatımda. "Hayır, yok" derken yalan söylemiyordum.

"Gel buraya" dedim, "madem istiyorsun açıkça konuşacağım seninle."

O an yüzündeki ifadeyi hiç unutamıyorum. Yıkılmış, bitmiş, mahvolmuş bir yüzdü o. “Evet, hayatımda başka bir kadın var” cevabını alacağını sanan, acıyla ve çaresizlikle kasılmış bir yüz.

Yataktaki mutsuzluğumu anlatmaya başladım. Neler beklediğimi açıkça söyledim. Onu iyice üzme pahasına da olsa her şeyi söyledim. “İşte böyle, bir erkek eşinde bulamadığı şeyleri bir başkasında arar. Kadınlar ihanet eden kocalarına hiç kızmasınlar, kocalarını başka kadına iten kendileri. Bir kadın evinde halayık, dışarıda hanımefendi, yatakta fahişe olmalı” dedim.

Bir çocuk gibi titreyerek beni dinliyordu. Ben de kürsüde nutuk atan, alkış almak için arada sırada sesini yükseltip alçaltan bir hatip edasıyla konuşuyordum. İçimden gülmek geldi ama gülmedim. Konuşmalarımın işe yarayacağını umuyordum.

Konuşmam bittikten sonra bütün bunları dinlememiş gibi sordu yine kısık bir sesle: “Başka bir kadın mı var?”

O an çocuğummuş gibi sevdim onu. Yanına gittim ve sıkı sıkı sarıldım, “Yemin ediyorum, hayatımda senden başka bir kadın yok” dedim. Yoktu da gerçekten. Sesim o kadar inandırıcıydı ki, sakinleşti. Bir başka kadınla onu aldatmıyor oluşum, tüm söylediklerimin etkisini azalttı. Sanki sözünü ettiğim kişi kendisi değilmiş, sanki yatakta beğenilmeyen ve arzu edilmeyen kadın o değilmiş gibi rahatladı.

“Haklısın” dedi. “Göreceksin bak her şey daha güzel olacak.”

Gerçekten de daha o akşam değişim başladı. Kendisini unutmuştu, tamamen benim mutlu olmam için çabalıyordu. Tutuktu, utanıyordu ve o kadar çok çabalıyordu ki, doğal değildi. Bazı şeyleri zorlanarak, ben istediğim için yapıyordu. Belki midesi bile bulanıyordu o anda. Ama ben böyle olsun istemiyordum. İnsan sevişirken yaptığı şeylerden utanmamalı, zevk alıyorsa yapmalı. Bana yaptıklarından kendisi de keyif almayı öğrenmeliydi. Başlangıçta bunları düşünmekten yoğunlaşamıyor, sevişmeyi

mecburen yarıda bırakıyordum. Buna aldırılmıyor gibi görünüyor, sabırla aynı şeyleri tekrarlıyordu.

Zamanla alıştık. Sonraları daha rahat hareket etmeye başladı. En azından midesi bulandığı duygusunu yaratmıyordu bende.

Bir gün ona porno kaset izlettim. O gece her şey daha mükemmel geçti. Eşim orada gördüklerini artık yadırgamıyor, yatak odasına da taşıyordu. Her şey düzelmişti, yatakta yasak olan bir tek şey kalmıştı. İğreniyordu anal seksten, konuşmak bile istemiyordu. Bir gece yine porno kaset izlemiştik ve eşim bana o en büyük tabusunu sundu. "Hadi" dedi "istiyorsan yapalım."

"Hayır güzelim" dedim. "Önemli olan ikimizin de gerçekten istemesi ve zevk alması. İnan ki ben yalnız kendimi düşünmüyorum. Cinsellik iki kişiliktir, birlikte yaşanır ve paylaşılır. Ben böyle iyiyim, bu da aramızda eksik kalsın. Hiç ihtiyaç duymuyorum." O da rahatlamıştı.

Ama her şey bir süre sonra tekdüzeleşiyor bilirsiniz. Ev, iş, çocuklar, her şey aynı, bir gün olsun değişen bir şey yok. Tutkulu, heyecanlı bir aşk olmayınca, cinsellik nasıl canlandırılabilir ki? Çoluklu çocuklu bir evlilikte aşk diri tutulabilir mi? Hayır. Ne yazık ki bunun yanıtı hayır.

Bir an canlanan seks hayatımızda da yeni bir şey yok artık. Orada da her şey aynı. Ben ona bunu yapıyorum, o bana şunu yapıyor, birkaç sarsılma, doyum, tamam... O kadar birbirinin aynı ki. Ama ne yapılabilir, nasıl değiştirilebilir bilemiyorum. Sevişmek bile bir görev gibi gelmeye başlıyor insana. Eşimle sevişmeli, onu tatmin etmeliyim. Bu benim görevim. Üstelik bunu yaparsam onun gözü dışarıda olmaz.

Peki ben? Ben gözümü dışarıdan nasıl alacağım?

Çözemiyorum bunları, çözemiyorum... Çözemeyeceğim de.

Bir erkek...

Herkes gibi; kimi zaman mutlu,
kimi zaman acılar içinde.

Ama onun bir farkı var...

O paramparça...

Ruhuyla, cinselliğiyle iki ayrı insan...

Çünkü o evli bir erkek, ama başka bir
erkeği seviyor.

Acımasız, anlayışsız yaşam içinde
yapayalnız ve parçalanmış.

Toparlanamıyor, çaresiz, çözümsüz...

Duygu Asena bu kez farklı bir erkek
dünyasına parmak basıyor.

Bu dünyanın içinde kadınlar da acı çekiyor. Kimilerinin hiç
bilmediği ya da bilmek istemediği, kimilerinin yok saydığı,
ayıpladığı ve yargıladığı gerçek bir dünya bu.

Onlarca erkek gizlilik içinde, suçluluk duygusuna boğulmuş bu
parçalanmışlığı yaşıyor.

Duygu Asena bir kere daha önemli bir gerçeği tartışmaya açıyor.
Ne pahasına olursa olsun!

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 195

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-6570-94-8

9 789759 917814

Dağın
Kitap